

8250

II t.1.

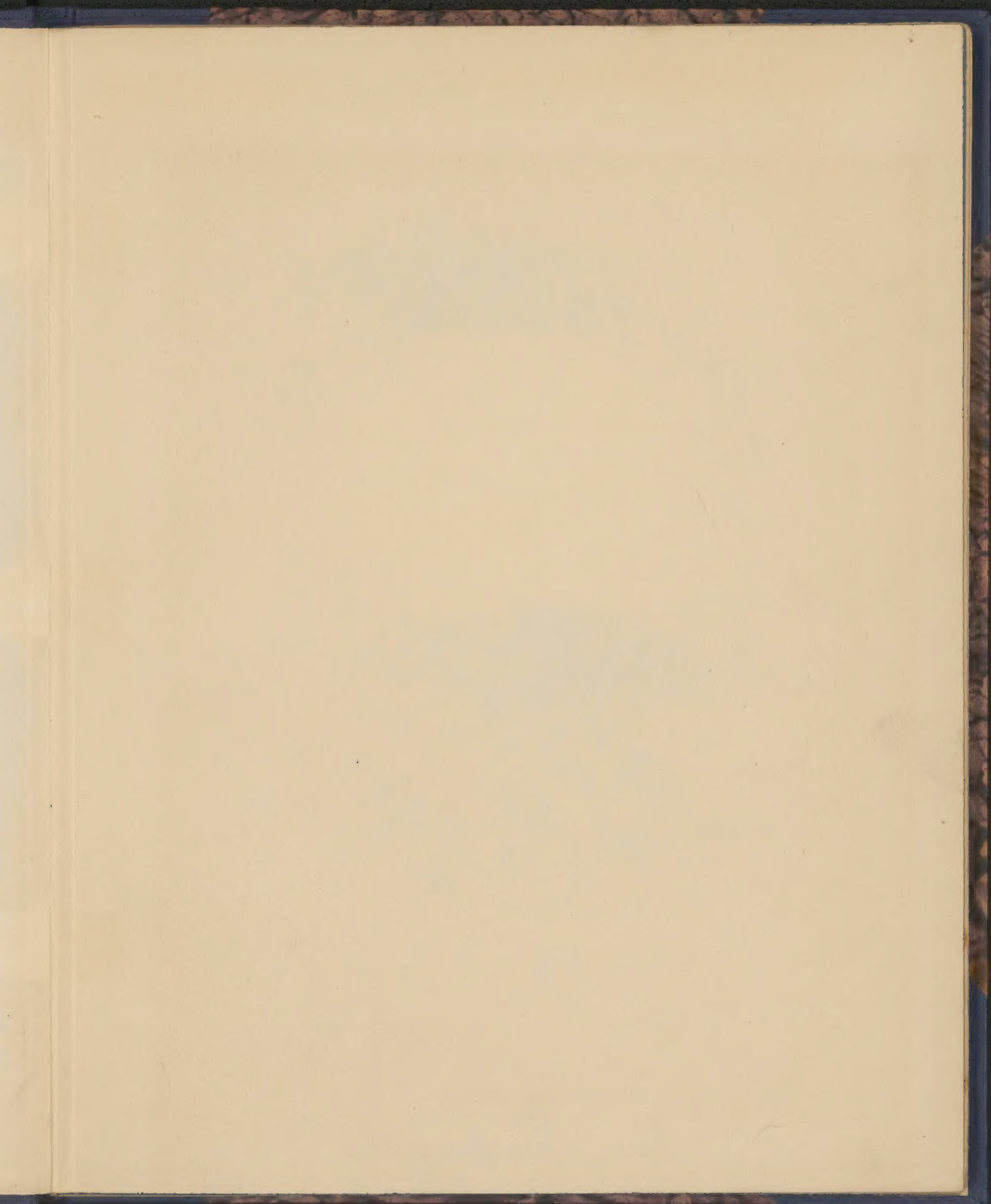

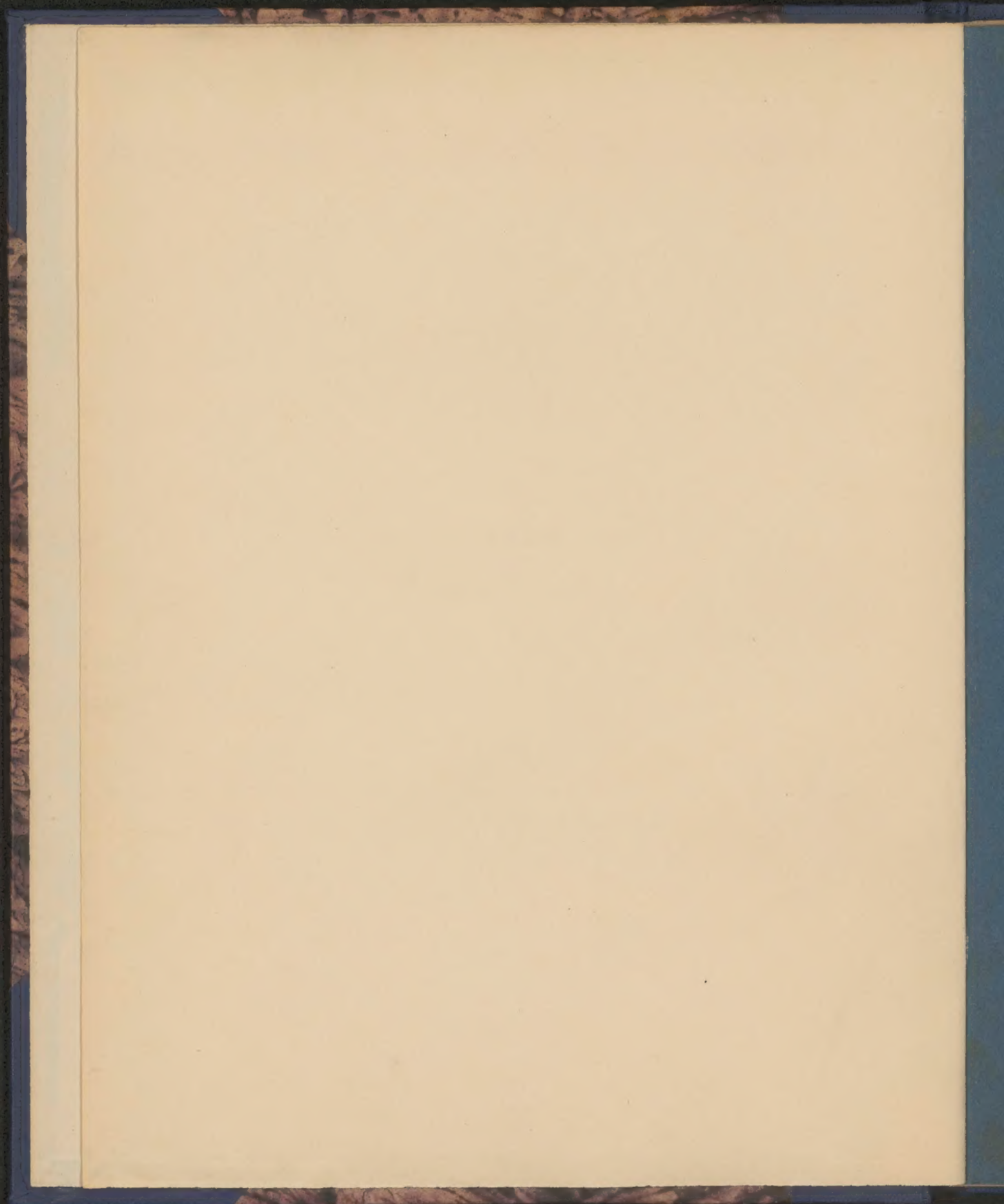
Oprawa z r. 1938.

Pawlicki II 13.

8250

II

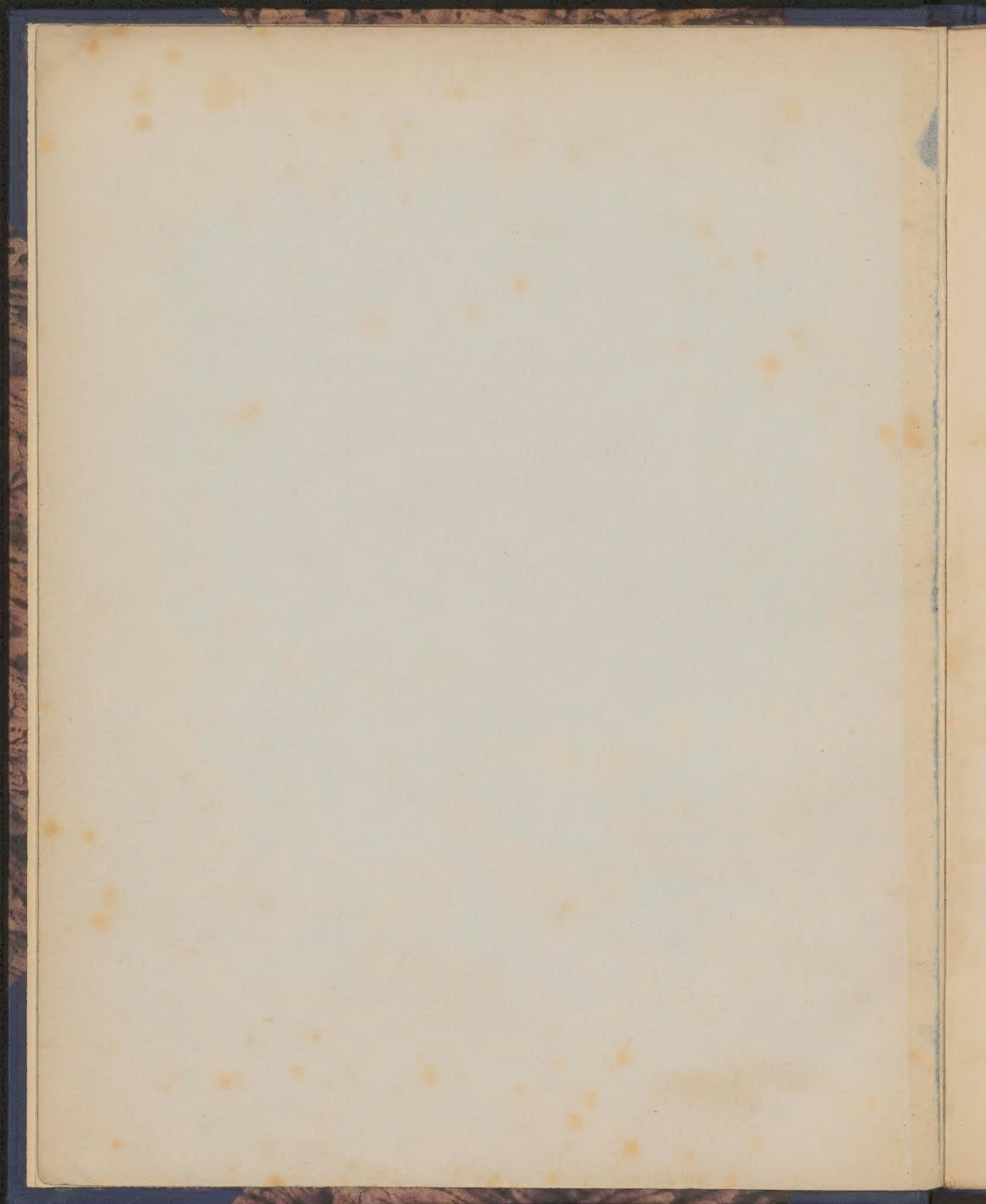
Papierhandlung von C.O. Jäschke

Historia Philozofii.

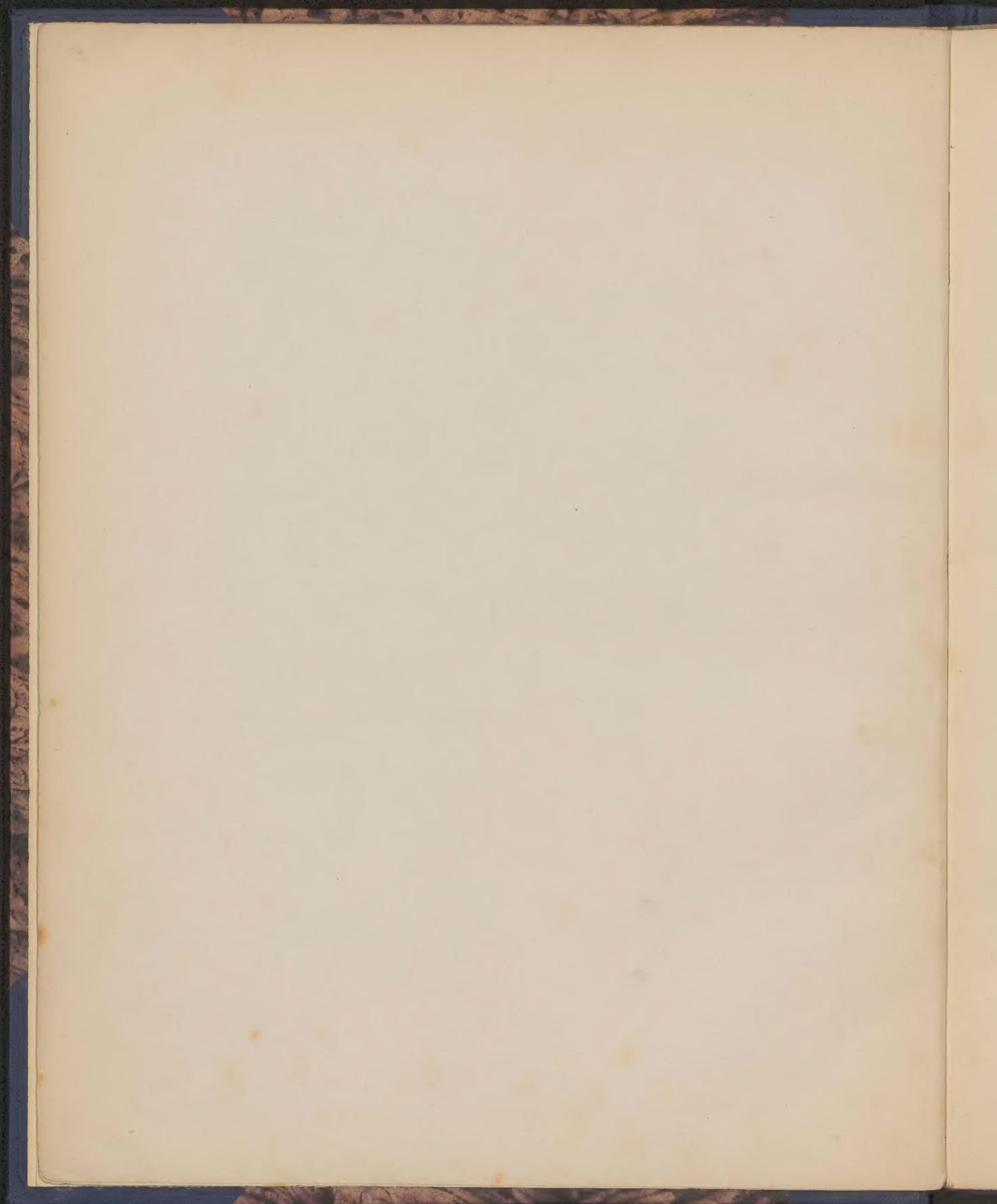
Opus per traditionem Scholasticam ari de Leibniz.

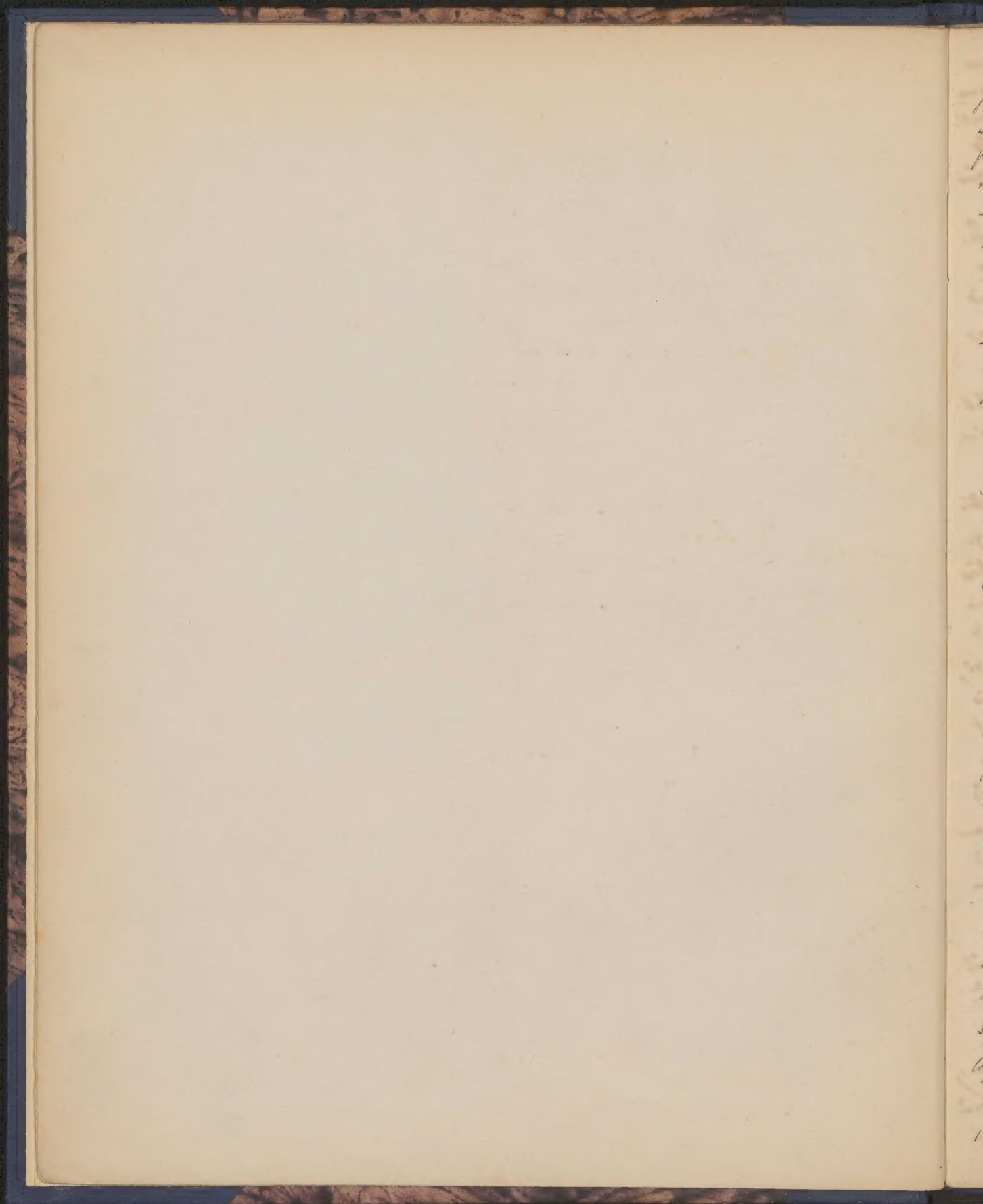
A.

in Breslau, Schmiedebrücke N° 59.

I.

Scholasticism.

Początek się z końca Karola W. i koniec się
w czasach Ottona i Karolowego. Karol W. ustalił
porządek, tak że da pierwsze szkoły - scholae - Rozwój
rozpoczął się w X w. i koniec się w XV w.

Musimy wyróżnić (podług p. Ponsia) trzy epoki.

1ª czas wczesnego podziału filozofii pod wpływem
teologii - 2ª czas ^{przejściowa} filozofii i teologii
i 3ª czas wzrostu się dwóch prądów.

I. W pierwszej epoce filozofia jest formą dla teorii
teologii; twórcy: grono Karola Tarskiego (August)
i grupa mędrkowskiej szkoły le:

Manentus z Vienne (Dauphiné) + około 777 p. Chr.
De statu animae.

Harrianus Capella zina Medaurus (Afryka)
Książki około 774. *Latynica de nuptiis philo-*
logiae et Arithmetice et de vii artibus liberalibus.

Boetius, nar. 480 - autor Theodoryka, kome-
ntaryj Arystoteles - z mędrkami padesiętym, *muere de*
consolatione philosophiae

Cassiodorus, ur. w. 480, um. 575 - de
viii disciplinis.

Ferdus, biskup Sewillii, ur. około + 636, ori-
ginał s. etymologicz. l. 16. XX

Boetius de consolatione. 73-755 -

złoty wiek: mial. Alkain, mędrak, uczeń
złoty wiek: praca Karola W. ur. 726 z Yorku +
1004 ur. 1020 był Rhabanus Maurus, ary-
stokratyczny mędrak + 856.

2. Arystotel. praca kategorie z wstępnym Pro-
logiem i komentarzem Boetiusa.

3. Wzrostu się dwóch prądów filozofii i teo-
logii: jeden: to dawny.

To: *Prolog: de praedestinatione: non alia esse*
philosophia aliunde sapientiae studium aliunde

W man. Saint-Jermain n° 1118⁸ zapisz się w regły maty i w kielich
porgamino, na ktorę zapisano nowe i woząch antoni. wiodąca
zapisz się dwa nowe Jana Pola:

Si vis utanas sursum volitare per auras,
Cumatis glaucinido lustrari templa opulayae.

... in man. 602 n° jst kablina, gwaetk. wiodąca i latro
dominicales - na cele tej atroszuy wstamy: Frater Johannes
Lotti Alelelmus fecit istam paginam anno Domini 1600
Xedpa wzmianka jaku many o pego bawie. -

religione. Quid e de photophia tractare nisi verae
religionis, qua summa et principalis omnium reru canes
Deus, et humiliter colitur et rationabilius investi-
gatur, regulas exponere? Audiamus inde vera esse
photophia vera religione, conversimq; vera religione
esse vera photophia.

To: Loby bryana (x Tolandji) piji na domo ka-
mila Lyezo - wozniej popadany w wielaske wraza
do inskii na prosta Alfreda N. i nay x Oxfordio
+ 886. Protopijt na Taring dion. Aresp. Pirketo
napisat: de divina praedestinatione et gratia
et atri oborow gupispor, de divina natural bti.
Amiat po prosta i sta? cele maty wozglt mgtli -
mianem i na poudawali ale ni poudawali

- wazeling in 1034. - sta (Ponist) ^{incoi} opat Klaston
in 1300 x wzmianka, w. 1000. w Kantoi wozg.
Loby incoi de filo trinitatis et de incarnatione
verbi - et ueniente, dialogo - de libens arbitrio
dialogo - monologu i. exempli modum de
ratione fidei - praef: quacumq; ante ibi dixi,
sub persona seculi sola cogitatione disputabilis
et investigabilis ea quae prius no animadvertisset
prolata sunt. ... Quae de deo necessario credimus
patet quia ea ipsa quilibet, si vel medicinis
ingenii quento, sola ratione ostendimus magna
ea parte persuadere posuit. Hoc in multis
modis fieri possit, nec modo hic ponat
me ostimo cum homini esse aphispino.
namque ipmetka dego x poudawenie wozglt
nam p poudawie istoty bozej - a istoty bozej
x poudawie istoty bozej, oborow; wozglt
Ktore to ilet puer wozglt ludy wozglt
et nomina wozglt istoty bozej
wozglt - ilet x de poudawie istoty bozej

gdzie jest forma konieczna, wymagalnego, co jest.

Est ergo aliquid unum, quod omnipotentia nra natura
nra substantia derivatur, optima et maxima et
omni omnino gratia sunt. Tedyż to. bóg jest
i w niej w bóg mied. wyrodził się od przynależności boga:
jak to bóg, stworzenie, salernon utworzenia od
boga i t. d.

Prologi-ten fides quaerens intellectum. W 1°
dla... w 2°, porzeka ja, ale tłumaczy.

Ten: Najbardziej adekwatny utwór. - inspiens - porzeka
idee dobra i niekoniowego, nad które większe nie
pomysłu nie może. Najbardziej to dobre nie może być
w myśli istnieć, i nie mogłoby być wchłonięte
jennie pomysłu (wzrost się: i w myśli i po za
myśla bóg, i porzeka tego nie może - najdoskonal-
niejsze istnieć po za myśla, w myśli istnieć.

Prologium na 16 wierszy. - motto: dixit insimilis
in corde suo: non est deus.

Jannito, mied i Chamontiers pociąg Anselm:
iter pro insipiente i Anselm. w odpowiedzi: 16.
apologichy contra. Jannitonem.

Dowód Anselma, który i idea ~~nie~~ niekoni-
owej niekoni (przekonani, dobru) wyrodił
istnienie ~~przez~~ przynależność do boga, podjęto
ostatni pociąg Le Guina i Hartog.

He'land najprawdopodobniej miał dwa razy,
wydaje fides: pociąg i pociąg i natypp
skole niekoni interpretacji teolog: kuniem
i Bonellia i Wilhelma i Champagne i
wyrozi i natypp stworzył conceptualizm.
Najprawdopodobniej starsi profesorowie i Paryżi.

kr. w Palais, blisko Nantes wzm., + 1142

Skota jepp uznana za gwieźdę i mędrca: Jan
z Salisbury + 1180, metalogiczny.

Petrus Lombardus z Novara, prof. teologii w Paryżu
+ 1164 - Sententiarum lib. 4 - mag. sententiarum -

Z jego książki wzięto wyjątki konkludujące
różnorodnych twierdzeń i pytań je wykładano pomyślnie
i metodycznie, tak iż przez krótkie wykładanie
kwestii jego w szkołach powołało.

Jeżeli z uwagi na ilość swych uczniów nie można było
rezygnować. -

IV Wzrost w powstaniu 13. w. w. c. w. Anglii.

za pomocą hebrajskich tłumaczy i arabskich.
dokonań i za pomocą na Turyng przeniesienia
dostaje się do rękopisów - ogólnie fermentacja.

Albertus Magnus w. w. Lavingen (Szwajcaria)
dominikanin, prof. teologii w Kolonii i Paryżu
wysłany do Straszbury 1240 - kieruje szkołą
z odwołaniem i zajeżdża do nauki + 1260
w Kolonii - wiele uczęszcza.

Thomas Aquinas w. w. Aquino pod Neapolem
1225, brat Alberta + 1274, kanon. 1323

z bogatą i starą rodziną - wstępuje do zakonu
do Dominika i dostaje się do szkoły teologii.

Jan Scotus francuski - w Kolonii

z Tomistami -

III Charakter 2^{go} epoki - Konkludujące Anglii:

Trzeci periody w powstaniu nowych prądów
z wykładaniem Raymunda Lullusa i Rogerusa
Bacona.

Raymund Lullus w. w. Palma (Majorka);

duch exalbowany : mistyczny, skąd doświadczenie iluminacji
a równowagę wystrzegaj : subtelny, magnus inventor artis.
Niepochozony się w imaginacji, się straszy na
podróżach i awenturach : miedzi kład lekturę, przy
męskości barokowa, koniec optykany : pęgiat bioner
w Afryce, wawrzając wenerach, skąd awanso
go za męczeństwa, choć za jęzię poraża jego sumo
prier koirol wstępy wadpore. Mistyczny mój
Kabbalistyczny od drabów przejął, sam oryginalny
dobrej dialektyki. Dialektyka to już byłatem
am universalis kętu negatyko machina, w której
wzrostkie poraża odparowce umiarnone i postępy
klas wstępięne były, tak iż w dany warie
danejże pinygo równoleż można było.

(Zob. Brucker, IV, p. 18-19)

Regier. Pásoni, ur. w Flehester r. 1214, + 1292
franciszkanin, najwyższo w r. XIII stanowiąco papieża
adresze dla poddania swego do fizyki, optyki, astronomii.
Rozszerzał naukowemu ranki przyrodopoznania i języków.
Poki był p. Klemens II (któremu poświęcił opus
napis) wolał być od pnieślanstwa, po jego śmierci
miał być arcybiskupem, który o 3 mce na miejscu
na łonie przegwał, stał się napaściem. Tenże
franciszkanin nawet go ~~przekonał~~ odwrócił do
młodości, jako ciemnowidzów i dr. miraklis,
i w ten sposób lata porostawał.

Także była ^{3. gromni} praca nad ^{walka} między filozofią a teologią
stała się coraz trudniejsza. Półem walki była
dużym ujęciem realizm i nominalizm.

Kin Konvencii II w. u zarzadz ni. Muselma wydziały byt
Powellinas (Rousselin) Gierazac zię na wojnie
pewnie u wstrodkiy Porizymna do Argonam,
głui wstercane byty. Wiele ~~wystre~~ mailmanic

platonistów i perypatetyków co do pojęcia w-
dzięności, Rowelinus, kanonik z Compiègne
utrzymywał, że wdrażając do tyłko abstrakcyjną,
które duch i aniele, były indywiduów tworzą;
utrzymywał że postrzeć te są tyłko flatus vocis.

Koncepcje : Tyłko indywiduów istnieją rzeczywiste
w p. tym i są pot postrzeć tyłko - a realności u nich
tyłko woty.

Kanonik z Compiègne, wzmawiając przed sobą w 1092
uwrócił meta mortis, jak powiada św.
Anselmus.

W dnu ostateczności postrzeć Wilhelma z Cham-
peaux, utrzymywał, że uniwersalia bynajmniej
nie są entitates nominales, lecz są to rzeczy
entitates, rzeczywiste istniejące. Indywiduów zaś
tyłko, przez nie istnieją. Rzeczywiste u p. ludzkości
istnieją, a ludzie są tyłko ich atankami.

Albertus zaś mniemał, że indywiduów istnieją
istnieją prauwiera, wdrażając zaś istnieją u woty
u wdrażając istnienie pot bądps reagowania,
ale bądps uwrócić do uwrócić indywiduów.
Tak obracając dno potwórcie, uwrócić nie uwrócić.
uwrócić - Realizm uwrócić potwórcie potwórcie
a uwrócić dno uwrócić potwórcie uwrócić
uwrócić potwórcie.

Na początku 14 w. uwrócić dno uwrócić, uwrócić
potwórcie, potwócić opinie dno uwrócić potwórcie.
Anglikizm tyłko tyłko Tyłko (Owrócić uwrócić: Lurey)
i uwrócić potwórcie uwrócić tyłko i uwrócić
uwrócić uwrócić potwórcie Tyłko uwrócić uwrócić
uwrócić potwórcie uwrócić potwórcie uwrócić
uwrócić. Owrócić uwrócić uwrócić uwrócić

piant na kulem praeis uxoracionis in. stoling. Bo-
nifacio VIII. Nouerit plant na res. Lubinien ba-
narkim, kloty opierat ai Fanori XXII: tu me de-
fensas gladi, ego te defendam calams. Presludung,
ale ai pypsting + u Monachium, na Inoue Lubinka,
druad ai tyt schronit. Dr: inuincibilis - Ten jeje
pioropi:

Podpaz moga tytku itacie' albo u mearach albo
u bogu. W mearach nie ma podpazoi, gity' stanowity
ty u mib albo caloni albo usiu - u bogu nie
itacieja uieraleniue, leu tytku paku przedmiotem wafy,
u daktu myli takie uieiej uieia nie sa. Fikae
uieia snt in do' subiectiue et realiter, sed tantum
snt in ipso obiectiue, tanquam quaedam cognita
ab ipso. In magistram sententiarum I. dist. 35 q. 5.
Pis deo recepit deoza podpazoi mystycznych
(sensibles); mystycznych, intelligibiles). At tytku uas
unienant re miedy walem pulsem pearnednem
a mystem narym itacieje obar paku, paleriy
ad tyu riata i stanowary usiu jezo. Tytku
deu itot duchowych poma' inancj uie moutm,
paku na puiensuitem ob roni poma'nych (intelligibiles)
Otram pas' twierditi, re tytku itoty duchowe
i materialne itacieja i re myst ludzki tanoue
in radejo puiensuitema poma'.

Lorei jezo Gabriel Biel, ur. u Spierze, + 1495
(epidome et collectanum super IV libb. sententiarum)
jako uauke mistra uieje mystycznych.

Otram mystycznij, dou' uieie mystycznij obrotow
ai do penna: entia non snt multiplicanda
praeter necessitatem. Frustra fit per plura quod
fit per pauciora.

[illegible]

Divinam, in mag. sent. I. dist. 3, 7, 9: essentia
 divina potest a nobis cognosci in aliquibus con-
 ceptibus quod de deo veniunt, ut dam, ex.
 gr. cognoscimus quid sit sapientia, iustitia,
 charitas etc.: licet enim hi conceptus dicant
 aliquid Dei, nullas tamen realiter dicunt ipsam
 quod est deus; sed dum caremus conceptu
 de proprio, quod ipsam intuitivè non videmus,
 attendimus quicquid deus potest attri-
 buere conceptus praedicamus, non pro se,
 sed pro deo, etc. —

Porro nāj. Sūm Pōtēs, lib. I. quæst. 1. num. 3.
Cædem vā naturali demonstrari requirē
quod anima humana sit immortalis; quippe
non demonstrari requirē quod ipsa non sit
aliqui agenti naturali, quantum ad se vel
non esse.

Quoniam, quodlibeta I. q. 10. quod illa forme
ut materiales, incommutabiles ac indivisibiles
non potest demonstrari, nec per experien-
tiam sciri. Experiri enim quod indeligi-
bus et volubus et volubus et simili actus

in nobis habemus; sed quod illa sint e forma ima-
genali et incommutabili non experimus, et omnis
ratio ad hujus probationem annuente annuit
aliquid dubium.

Żana, chociaż była także z ducha romantyczna, myślała:
jakoby moralność nie od istoty wzięta, lecz odwróci-
ła się, ponieważ była - skądś sama moralność, iść pała.

Ar. sent. II. q. 19. ea est boni et mali moralis
natura, ut, cum a libera maiestatis voluntate iuncta
ait et definita, ab eadem facile possit moveri
et refigi: adeo ut mutata ea voluntate, quod
sanctum et iustum est, possit evadere iniustum.

Podczas gdy nominalizm pod awersyjami ~~okazuje~~ przy-
gotował przeciwny sensu nominalizm, podczas gdy ~~zpo-~~
daniem ~~konieczności~~ ~~ale~~ nie ~~rozstrzygnięto~~
jennie ~~rozstrzygnięto~~ ~~z~~ ~~nasilnie~~ ~~nowa~~ ~~filozofia~~, pre-
cisja ~~dekada~~ ~~nie~~ ~~przebiegała~~.

domini pollicem. usq. p. velle scolisani
 & domini. Stanga saluti pueri novem nomi.
 natu mori.

Henryk z Gand, dr. solemnis, natusque jure
Do B.W. (+1293) prof. w Paryżu - autor dzieł:
summa theologiae i ~~quaedam~~ quodlibetales,
uniat respicit k s. August: idee sa-
formy głowne, principales quaedam formae,
sa odwołuje przynajmniej (nawet) ratioes actones
savante u borkim rozumie i stawowicie
mnie, stowienia quodlib. IV. q. 1. - knienat
ze vertoneth prawi; odpier' tyko wiec o parym
dizelle tyh idej, ktore stawia borka istoi'
in pura luce idcam quae est divina essentia
Summa Theol. art. 1. q. 3.

dobro to porównać nie jest z wyjątkiem składowym
dobre cząstek, lecz wyjątkiem od nich i leżącym między
stanami dla nas jedynej dobrej - Lecz nie należy
należeć do nich cząstek i amienności się unosić,
nie ogólnie i porównaniu istnieją.

Laurenski le wyjątkowy obawy Fabre lub rozrywkę
i obawy komunistów; między innymi obawami są:

Jarand de Saint-Loupain, ur. w Beauvoisin,
biskupa w Meaux, + 1333 dr. resolutionis formae.
Jan Buridan, de Bethune, prof. w Paryżu
+ 1358 wybitny logik, i bawit bawit
arbitrium.

Mathieu de Crochore + 1410

Piotr d'Ally, kanclerz wielkiego paraskiel;
kanclerz, + 1425

Jakub Biel, ur. w Orléans, prof. w Lublinie
+ 1495

Raimund de Lebunde, prof. w Toulouse 1446

Podług niego stworzeń z dwóch rodzajów: pierwej wielka
wielka rozja: z natury i z chancera. Montaigne
pisał: jego theol: naturalis sive lib. creatorum
i obywateli z w casis II. 82.

Wolka to, przynajmniej, spór między empiryzmem
i idealizmem, twórcą pewnego rodzaju, powa
drome z obu stron i wielka, parastonia i wielka
zastonia. Wynikatem jest, jak się wydaje, że
dla, sceptycyzm. Sceptycyzm ten prowadzi do
formy takto się tworzy, dzięki się nie ma -
on prowadzi do pewnego rodzaju sceptycyzmu, który
w 15. w. wyrażał się w postaci sceptycyzmu
wielki był sceptycyzm.

Inne rezultatem nieustraszonej walki
komuna: i real: był sceptycyzm.

Widzimy w tej chwili być na miejscu bardzo
 ważnym: mieć ogólną problematykę od Tana ¹³⁰⁴ do 14. w. W 12. w. w Bernard, Hugo i Bernard
 a Saint-Victor jego opisy, w 13. w. św.
 Bonaventura która go w systematyczną formę.
 Ale w 14. i 15. w. po gorzej walce nowi i sta-
 otę, a nie widujemy od wielkich systemów
 i podon się do nierniej potęgi. Najważniejsi
 ludzie tego czasu jego są wyznawcami, jakto
 Jan Tauler, Karmelita i Kolonii i Szwabów
 1361 i Petrarca ^{ur. w Arezzo 1304, + w Padwie 1374}, który za życia
 życia porównany z ludźmi iście oddał się
 francuskiej kontemplacji. Jego ostatnie 4
 dzieła są: de contemptu mundi, secretum sive
 de conflictu carum, de remediis utriusque for-
 mae i de vita solitaria et de otio reli-
 giorum.

Wtedy uwarata się także stała książka De
 imitatione Christi, nie widzieć jej użyciu Tomasa
 a Kempis czy Gersona - w książce varie
 innych obrazów, który ją chorze podoba.

Gerson jest głównym przedstawicielem misty-
 czym w tej epoce, ur. w okolice Reims
 w 1363 + 1429 - chrześcijaństwo, wiel-
 stannego Pitra d'Ally, po którego obra-
 tawstwie miew. parę: stała się medycyna, która
 dotychczas była w ogóle nieznana i nie mała
 jej wykształcenia. W 1390 stał się pre-
 klatorem i otrzymał się do Lyon, aby do
 dobru walczyć z prelatami - tam został
 dyktarzem i napisał de parvulis ad senes chr.

Wprowadzenie
W 15. w. scholastyka europejska, wyszła z Europejskiej
i protestantyzmu. Wprowadzenie greckiej literatury wypro-
wadziło w świat ludzkości, jakby nową erę, jakby
odrodzenie, do której należało. Stąd ten odwrót się
silnie w filozofii i naukach formy i systemy uchwyci-
liście a na ich ruinach powstały wielkie dzieła
greckich myślicieli i odwrót od nich, platoński
miał on, wolentowski epikurejski, peripatetycki
i sceptyczny aleksandryjski mistyczny i innych.
Wszystko pisał o tym filozofie. Ale nie da-
ło się nie pisać o tym, nie pisać o tym, nie pisać o tym
i przygotować do tego.

Leży przygotować do tego. W 15. i 16. potrzeba przygotować do filozofii greckiej,
kopię nam być może, żeby obok nich dostarczyć
oryginały.

Wszystko było przygotowane do dogmatyzmu i dogmatyzmu
platonickiego i peripatetycznego, co było przygotowane, później
sceptyczny i odwrót a uchwyciło w 16. przez
mistyczny. Wskazuje nam, atory filozofie, jak
niezależnie od filozofii i filozofii, ale jako
Tato, jak się stało, wypracować.

Z przygotować uchwyciło Greków do Włoch, wypracować
się w nich, nie było peripatetycznym i platońskim.

Georgius Pletho, pisał w Konstantynopolu, 15. w.

na sobotę florentyńską w 1458 (de platonice atque
aristotelice philosophiae differentiā) i weni-

jego Plessenion, arcybiskup, później kardynał
rozprawy: kłótnia + 1472 (in voluminibus Platonis

lib. II) wzmaga filozofia platońska, jak
winną, ma w Konstantynopolu, platonizm

u nowoplatonizm.

Z drugiej strony Teodor Gaza, Teofil i Trizmon

był prof: Charpentier. Ten, jako dekanowicz,
pisał Platonowi, żeby przysłał do niego, do
nieprzebranego, pisał ^{niechęć} ~~niechęć~~ nam, jak
opowiada Vanitas, historia o Charles IX-ty.
A. Wierzy się. Kartomija portat o Rameau
zobaczyć, który obrazu go renowacji
sądzili i przez niego na jego
kolejnie wyprawi. Umiejętności, podburzeni
przez swoich przeciwników, pastorki się iad
tym, zdarli na wietrzniki, i do tego
po dach.

degli eroi furori - la bestia trionfante -
le candelajo, comedia del P. S. no Volano, aka-
demia di nella academia, detto il fastidioso
a i tristitia hilenis, in hilenitate tristis, Priggi 1882.

għali bħ lala xpollogie pprejndimij oddany coħat
n 1888 iħħi/ry, yi. Incaicione go do Arzama, għali
xpollogimij un xprocos, xpolono go jaks heretika
(i jaks xpoloicela palkonnyħ ilab on) - 18. Inlezo
1600.

Għone diela : della causa, principio e
uno. Venet. (Paris) 1584. Dell' infinito universo
e mondi Venet. (Paris) 1584. De monade, nume-
ro et figura etc. Francf. 1591.

Go do pproza : n Arzame bavit xħeħy unony rica.
Kazpar Schoppe, uelie oddany in. sholiz, kħon
i n pproze i pny xħmeci bħ obczym. List
pny Tawisxi do Konrada Kierichansen (auto
litteraria de Strono fasc. V. p. 64) xħmeci
xħ go nħ xħalono anħ ra to, xħ bħ pħekħatħ
ħon xħ xħ pħekħatħ, nħ xħalono go pħ xħ-
xħpħekħ jħki, ra uħczħkħ pħlħntħ, ra od-
xħpħekħatħ, ħon ra pħ pħekħatħ pħekħatħ.
Nauka.

Myslenie odrywa się za, co niechciało widać (pół-asua)
 który dostaje nam się, co angeliore wzięcie, radejny juto wa-
 runków waca i pociągami, a wkalet tego zawiązyj w angeliore
 razem z innymi, które są...
 Wiara w nieśmiertelność duszy nie jest pociąg, co wzięcie
 życia wraza ciała, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie
 i wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie
 pociągami, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie
 i wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie, co wzięcie

3) tractatus de immortalitate animae w Płoniu
 1576, których dowodzi się wydan' nowych, ostatek
 narz. go Płoniu w Tłumie 1791. Zasada
 ego dziełka było przypadek. Inna myśl
 za pomocą obrazów, ~~przez~~ (kreatur przez ang-
 aty wziętych, niezaprzam anima sine fun-
 damente intelligenzji - obraz nas' daki zawiast od
 myślowi a myślowi ad istnienie ciała, z którego
 wzięcie i obraz us wzięcie. Pociągami
 wzięcie i myśl wzięcie ratem nie moim
 daki, parzch dowodzi na nieśmiertelność duszy,
 mihi itaque videtur nullas rationes adduci
 posse quae cogant animam esse immortalem.
 Pociągami przez wzięcie na takie
 wzięcie pociągami coie fortele, i jkiego ostatek
 zwięzła pociągami wzięcie nierz, ostatek
 pociągami wzięcie od pociągami pociągami. Wzięcie
 pociągami, który pociągami daki istnienie
 pociągami. Pociągami lateranicki z r. 1572 wzięcie
 pociągami i Pociągami pociągami wzięcie

Schillini wzięcie w Płoniu od r. 1509 w Płoniu pociągami
 Pociągami wzięcie 1578

Wzięcie pociągami utworzta nie nowa
 zwięzła pod pociągami Alexandr Schillini,
 który pociągami exegese Alexandr z Płoniu
 ostatek coie na wzięcie Averroesa - Wzięcie
 go Angim Aristotelesem i z arkoty jego
 wzięcie go Kocię Neapolitańskich Wzięcie
 1532, Pociągami z Arcezo 1509-1603,
 Pociągami Cesar Vanini, wzięcie w Płoniu
 Wzięcie 1545, wzięcie z Płoniu 1619.
 Ta nowa zwięzła nie wzięcie boga na pociągami
 Pociągami pociągami, wzięcie i wzięcie

in aere fiunt et de terrae motibus lib. unius. — De
colorum generatione opusculum. De sane magnam
varem et inveni potestatem huius nasygnie etarum
Antonius Perzio et Padry in Wenzig 1890:
Bernardus Telesius Consentianus, varii de naturali-
bus rebus libelli, ab Antonio Perzio editi quorum
alii nunquam antea exarsi, alii meliores facti
prudent.

Woztemio Telesiusa fronte et nasygnie
Oesa nasygnie, ab Democrito preservata.
Tribus na pnykt nasygnie obrar' whi nasygnie,
nasygnie abstracta: realia entia, non abstracta.

Abundant pnykt de nasygnie pnykt pnykt — nasygnie
est Academia Telesiana, ubi nasygnie pnykt
Consentiana. Opiera nasygnie na nasygnie
i pnykt nasygnie nasygnie pnykt nasygnie.
Ducem, a nasygnie nasygnie: Pnykt
nasygnie pnykt nasygnie nasygnie:

Si qui nostra oppugnare voluerit, id illos
insuper rogatos velim, ne ineam, ut cum
aristotelico, verba faciant, sed ut cum
aristotelico adversario, neque igitur sece
illius aueantur positionibus distigere
illis, at sensu tantum et rationibus
ab ipso habitis sensu, quibus soli
in naturalibus habenda videtur fides,
tam ne ut nobis notis illius afferant
distinctiones terminosque, quas ingenue
fateor peripere me nunquam satis
potuisse; propterea reor, quod non solum
expositas, nec huiusmodi similes combi-
nent, sed summe a sensu remotas et
ab his etiam quae periepit sensus,

quales, tardiores qui sunt crassioresque ingenio,
eiusmodi mihi ipsi, et nulla animi molestia,
esse uideor, peripere haud queant. Quae igitur
contra nos afferant, exponant oportet, et velati
in luce ponant, largidatis meae in libet commi-
sisti, et rebus agent, non ignotis vocibus,
quae nisi res contineant, vanae sunt inanisque.
Tandem pro certo habere omnes volumus, nequaquam
persuasi nos esse ingenio, aut non unius
amatores veritatis, et libenter istaque errores
nostros adinversarios, et summas illi
gratis habituros, qui quam solam quae-
rimus volumusque pateferent veritatem.

Telerynas przesładowany przez wroczchoś
dachowaz, wypruit Neapol i ukonit się do
wopij omgryz, gdzie + 1588. —

Thomas Campanella, dominikanin, ur. 1568, umr.
iz w Caserta. On kontynuował przedsięwzięcie Telesiusa
w naukach rozmiarach, albowiem podał się ten tylko
filozofia natury poddać reformie, naprzeciw, Campa-
nella postanowił & reformę tę rozciągnąć do wszystkich nauk
dawniej filozofii. Rozważanie mniósł ten energiczny
pracownik może i nad ogólnym powstaniem z kła-
są prynciów hiszpańskich, porządku, jakiegoś odwołania go
o to i wówczas do maxime, gdzie przez 1622
porozumiał. Nicwleż powiódł a umyślnie stał się, ceta-
drzyło ję iście pochwytnymi utworami, z których
wielkolepszą nową i ochęć wielkiej energii. Wyprawy one są już zupełnie porzucione i awaria. Pretekst figura, jest
mimo publikacji 1622: zwała d'alcune pezzi filo-
sofiche. Nowe wyd. wyszło ztawianiem p. Trolle
w Lugano r. 1834 (mianowicie na wzage pastagayz.
mimo d' filozofare, della plebe, il carcer, al
Telesio, lamentevole orazione del profondo della fosse.)

Do 27 latu wolno" uprzedzany submit z do Fran-
cyi, gdzie pod protektora kardynała Richelieu spotka-
ny z wielkim wrogiem w Paryżu, w klasztorze dominikań-
skim przy ulicy St-Honore. Tamże + 1629.

Święty Campanelli nie wystraszony do wielkiego przed-
sięwzięcia: więcej miał papala, niż gruntownej nauki;
więcej po wrenku się wyprostował, niż stopnił
do głębi. Zalewał doświadczenie, sam się go nie try-
mał, wstrzymał konieczności reformy, ale jej nie
dokonał. Mimo to cesi jego starobytym ramieniem.
Obok Bruna jest on najbardziej jawnym słachem
16. w. i razem z nim przygotowuje wielkie dzieło
De kartach. Choćby wyjechał z szkoły, przygotował,
pocenił w późniejszym życiu znacznie od niego
oddalił.

Porostawia i w dziełach porostawia podług swego
Tobiasza Adamusa, który je wydał w Koleji w
Frankfurcie: 1) prodromus philosophiae instau-
randae 1614. 2) de sensu rerum et magia.
1620. 3) Epitologia pro Galileo 1622. 4) philo-
sophiae realis epitologice partes II. 1623.

Tam autor wyd. w Rzymie 1630 atheismus trini-
tarius, które to dzieła pomnożone w nowym
przekładzie wyd. na nowo 1636 w Paryżu, przypisa-
ne jest Ludwikowi XIII. W r. 1637 na nowo wyd.
de sensu rerum, w r. 1638: kardynałowi Richelieu,
w tymże roku wyd. meliorum prodromus philoso-
phiae realis, dedyk. kanclerzowi Lequier -

Naszedłszy na powziętą p. Bonellon, kontrol-
nowi i inam w r. 1637 metafizyka i metafizyka rerum
juxta propria dogmata partes tres
Z rękopisów przygotowanych:

"entis est ens"

Secundum similitudinem: cognitio divinarum non

habetur per syllogismum, qui est quasi sagitta quae scopum
attingimus a longo atque gesto, neque modo per au-
tentatem, quod est tangere quasi per manum alienam,
sed per tantum intrinsecum. —

Na obone, utasneq posteporana :

non omnis novitas in republica et ecclesia philo-
sophis suspecta, sed ea tantum quae pueritia
aeterna destruit. —

Novator impietas non est qui scientias iterum
format et reformat hominum culpa collapsas.

Wiem wesa pomechneq capata, septykion bupro
mato; nepitatewiejny, puit Sanchez, meyls porto-
galiki; prof: u Tulare: de multum nobili et prima
universali scientia Quod nihil scitur. Tolosae 1826.
Dilecto do doctorato uq uide agdan'.

Wymag u pmedmory : At prima uita naturalis con-
templationi abstrictus minutim omnia inquirebam;
et quamvis initio ardens animus sciendi quocumque
oblato uerbo contentus esset, utramque, post modicum
tamen tempus, indigestione prehensas revomere coepit
omnia. Quaerebam jam tunc quid illi darem quod
et perfecte amplecteretur et forebatur absolute;
nec erat qui desiderium expleret meum. Evolvebam
praeteritorum dicta, tentabam praesentium corda,
idem respondabant; quae tamen mihi satisfaceret,
omnino nihil

Ad me proinde memetipsum retuli, omniaque
in dubium revocans, ac si a quopiam nihil
unquam doctum, res ipsas examinare coepi...
Quo magis cogito, magis dubito. Despero. Periclitato
tamen. Audeo ad doctores, aude ab iis veritatem
expectaturus. Quisne sibi scientiam construit
ex imaginationibus tam alienis, tum propriis, ex
his alia inferunt ... quousque latyrinthus ver-

Najrozważniejszą i najgłębszą jest
Kardynał Mikołaj (Cusanus), urodz. w Niemczech w
 miasteczku Cuiś, blisko Trewiru. Prowadził życie
 pitagorejskie, neoplatonizmu i okultyzmu, że
 jeżeli ktoś chce mieć sam rozumienie, powinien szukać
 rozumienia i doświadczeń, a nie do ich przemiany, do
 przemiany jednostki (jednoty), to przemianą jest jednostka
 nie mamy. Nawet twierdzi, że bezpośrednie poznanie
 prawdy jest niemożliwe dla człowieka. Wytopił się
 myśli w kierunku do doświadczenia, w której mamy
 wyobrażenia platońskie, arystotelejskie i mistyczne, a wyobrażenia
 doświadczenia z takimi różnymi sądami, że przynosi
 chwałę, że mała, autorowi. Autor + 1464.

Jan Reuchlin z Pforzheim, ur. 1458 + 1522
 urodził się w Pforzheim, w Niemczech, w rodzinie
 i przeniósł się do Niemiec, w Niemczech, w Niemczech, do
 mistyki. Jego allegoria, nie interesuje, nie
 alchemia. Mamy po nim de arte cabalistica
 i de verbo mirifico (w Niemczech Pistorii Bās. 1587)
 miał pręgi wschodu i bronił rydosa. —

Przygotował jego

Agrippa de Nettesheim ur. w Kolonii 1486
 + w Grenoble 1525, komentuje Reuchlina i wy-
 kłada w orzeczeniach de arte, ks. de verbo miri-
 fico. Nap. de philosophia occulta i de vani-
 tate scientiarum; stanowi jutrzenkę od alle-
 gory do alchemii.

Opera 2 vol. Lugduni per Benignos fratres
 (ber daty) w 1530 — i 1600, po nim w Stuttgarcie 1856.

Myśli z jego listów:

Supremus et unus rationis actus religio est. —
 Omnium rerum cognoscere opus est, atque in
 illam tota similitudinis imagine, cum essentiali

contactu sine vinculo, transire quo ipse trans-
formeris efficiareque deus, ea demum vera
solidaque philosophia est. —

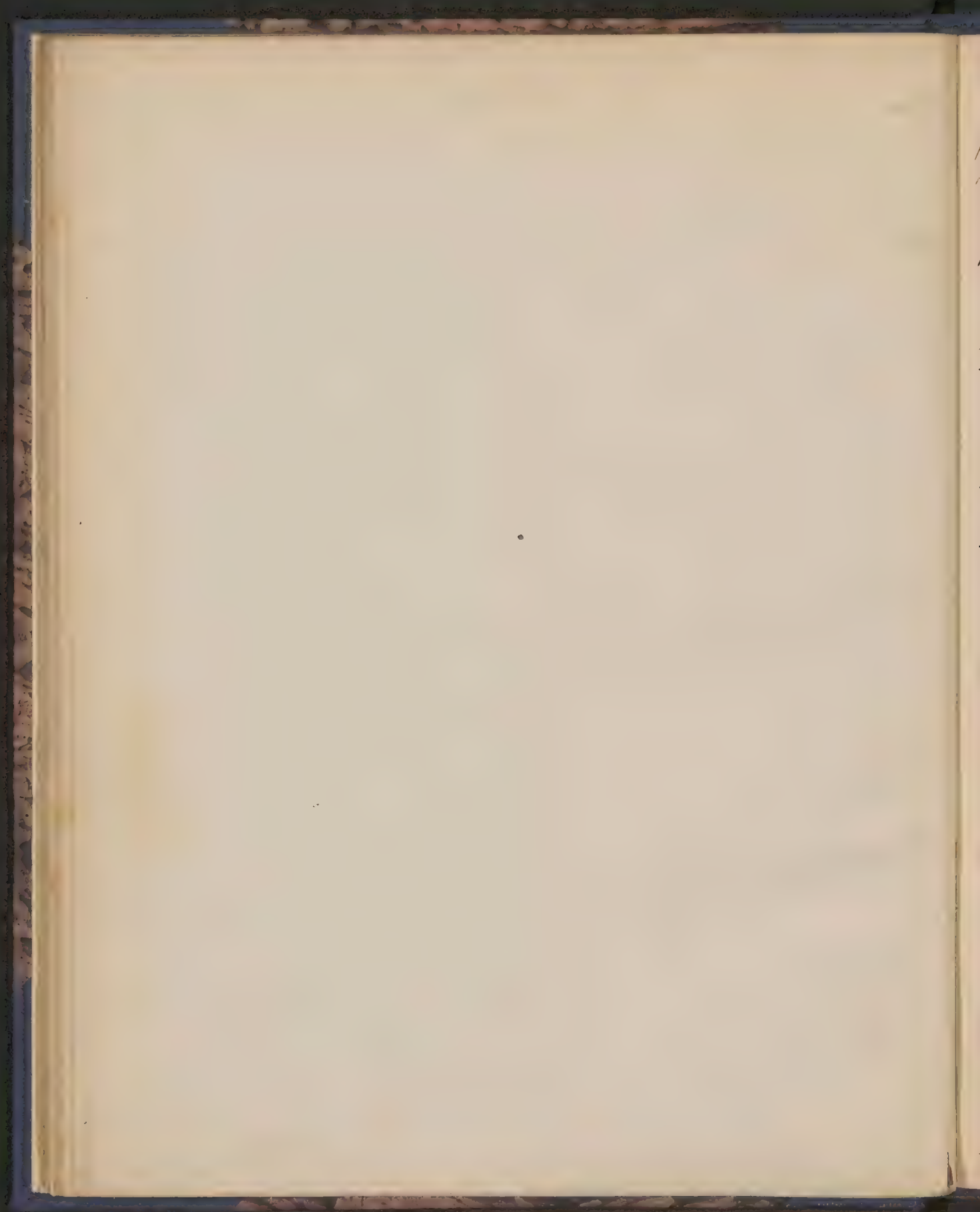
Sed quomodo qui in cinere et mortali pulvere
se ipsum amisit Deum inveniet? Mori
nimirum oportet mundo et carni et sensibus
omnibus, si quis velit ad haec secretorum
penetrabilia ingredi. —

Paracelsus ur. v. Einsiedel (Sprawczy)
1493, + v. Salaburg 1541 — chemik i medy-
kamentary — Lat. Theophrasti Paracelsi volu-
men medicinae paracelsicae, Argentorati 1575.
Podziwował wiele po Wtorach i Niemcach, którym
dicerunt Katedrę piernią chemii w Waryleji
Wakow na wygnaniu, że najwięcej jego bratem
w dominacji prądziw i niezgody pro-
bowat w statek tajemnic. Cóż, jego teoria
kuchni i w trach pierniżkach, którą pot-
cenie stanowią archaem magnum, która
daje do zrozumienia całej natury.

Valenty Weigel ^{ur. v. 1594} ^{Hayn, p. 127} ^{Diener}
ur. v. Mianii 1553, ksiądz
protestancki + 1609, Tężył dążyć teurgianom
Paracelsa i moralizm i pobożnym misty-
zmem Remplina, Tanlera i Gersona. —

Libellus de vita beata, non in particularibus
ab extra quaerenda, sed in summo bono intra
nos ipsos poscendendo; item exercitatio mentis
de luce et caligine divina; collectus et
conscriptus a M. Valentino Weigelio, Halae
Saxonum 1609.

Lebener o nim powiedział: homme d'esprit,
et qui en avait même trop — (Theod. rec.
1747.)

Stimulanti Taxis'kiam, pueri Piskova prece oratione: incho pannonie
de dignitate et augmentis mentium —

2) novum organum Londini 1820 & quidem: multi
pertransibunt et angelibus uidentia.

Prints by The essays or counsels civil and moral
Klopstock August 1721. preeren' promission newly enlarged
reprints with great additions autumn 1625 Lond. -

N. Tassin'skii Sturm: sermonea fideles s. interiora
verum - ~~Pleuroncomptolene Stauron~~
~~Camarostoma nigr. ducto jago reporto v. L'elynie~~
1840 2 vol. in fol. - par Mallet; 1765 5 vol. in 4.
a.

Prakonomi wydanego z r. 1874, w inach
nowatorom, nie posiadał konsekwentnego dopięcia
przez wsi rolniczych roztaty. On bynajmniej
tak jest notatnikiem

Раніонай:

Justitiam magna profect. p. 10. ed. 1620: inter empiri-
am et rationalem facultatem (quarum morosa
et inaneque divortia et repudia omnia in
humana familia turbavere) conjugium verum
et legitimum in perpetuum nos firmasse
existimus. —

De augm. lib. IV. c. 5. *Divinatio naturalis*, ex
vi solvet interna animi ortum habens... hoc
nihil sit suppositionis fundamento, quod anima
in se reducta atque cohercta nec in corporis
organa diffusa, habeat ex vi propria essentiae
suae aliquam praerogativam rerum futurarum;
illa vero optime vernitur in somniis, exstasi-
bus atque in confinis morbis, variis inter vigi-
landum aut cum corpus sanum est et valens.

IV. 3. Fascinatio est vis et actus imaginationis
infernus in corpus alienum ... ut multo
magis a spiritu in spiritum, quoniam spiritus
prae rebus omnibus zēt et ad agendum strenuus
et ad patiendum tener et mollis. —

ut. s. Nos magiam naturalem illo in sensu in-
telligimus, ut sit scientia formarum abstarum
quae cognitionem ad opera admiranda deducit,
atque, quod dixi solet, activa cum passiva
conjugens, magnalia naturae manifestat. —

Præterea Naturæ uti potest tunc oculis — orem
præterea metaphysicè turba mæjor, ipse optatum
sensualem saltem. Itaque potest.

de augm. I: mens humanæ si agat in naturam
naturam rerum ac opera dei contemplando,
pro nobis naturae operatur atque ab ea dem
determinatur: si ipse in se vertatur, lan-
quam aranea texens telam, tunc demum
interminata est, et parit telas quasdam
doctrinae tenacitate foli operaque mira-
biles, sed quoad usum frivolae et inanes.

Ita
I. Distinguitur Philosophia in tres praeconititque jago
nascitur, in metode jago ratiōis de con-
stis dicitur pteopri: Hobbes jago pteopri na
dicitur politici: obsequi Gassendi de natu,
Locke de metafiziki.

Hobbes ur. n. Malmesbury 1588 + 1679 ^{propterea}
i arrem uron Philosophia — rem a Rawley i ing-
ni pteopri iis de pteopri dicit Philosophia
na pteopri Taviniki.

Vitae Hobbianae auctarium: illis temporibus in
amiciam receptus est Franciscus Baconi eli-
gi illis consuecundie magnopere delectatus
est, et ab ipso in nonnullis scriptis suis
latine vertendis adiutus, qui neminem cogi-
tata sua tanta facilitate conscribere atque J.
Hobbesum passim praedicare solitus est. —

Tworzą pierwszy szereg są prawa, iż szeregów
nie innego niż pojęcie, jak istnienie ciąż, które ciąż
nie ma na sobie a filozofia nauka o ciążach.

Dwa rodzaje ciąż: 1) przynajmniej, podlegające regular-
nym zmianom, w których jest podług stałych praw,
a to mija te i ciąża owe należą, któremi fizyka
się zajmuję i owe ^(ciężkości) ciąż polem metafizyka

2) ciąż moralne i polityczne czyli społeczeństwa,
które nie ma się zmieniać, podlegają prawom
nie stałym.

Fizyka Hobbesa odnosi się do teorii Demokryta (porówn.
Stoic, de augm. III-4) a metafizyka do teorii jej
rozwoju. Wreszcie zmiany ~~rozwoju~~ naszego jestestwa
przynajmniej, w organizmie naszym, którego wytworzenie
nawet samowiedza. Wszystkie myśli od samych
iż; myślenie zaś to samo co życie, a myślenie
nieco innego jak antymetaphizyka. Także zaś życie nie
może być pewnym prawem, tak i być ston nie
myślenie. Przepisowi myśli nasza się na schy-
leniu wszystkich stanów stonach a metafizyka
staje się nowa, dobrze ułożona.

Na Hobbesa tylko contingentia istnieją: tylko
istnienie się poznaje, a nieistnienie tylko jego
negacja. - Jak i kto spowodować się do
niego lub nieistnego istnienia, do których tylko
jest prawo rozstrzygnięcia się daje: wszelki
lub obywatel przewidział. Ta etyka przedstawia
jego finis polityki.

Leto wiek może być raz; i ożenie: prawo jego,
zbyt, jak najmniej ożenie a jak najmniej wżycia.
Prawo to dowodzi na wszelkie środki do do-
stania celu. Tak powstaje między państwami
drugim, której zaniechanie między ~~rozstrzygnięcia~~
zbyt nie przewidział sobie wżyciem. Tak
powstaje powrót społecny, a ten tylko zako-

pięćdziesiąt, przez siebie, wieraność rzadzą. Skąd monar-
chia absolutna idealna dobrego państwa.

Polityka ta dogmatem nadepnięciem jego etyki,
a ta prawa polityki z jego metafizyki, której
ostatnim źródłem Bóg. Wielkość Hobbesa
polega na jego konsekwencji, której się i
practically trzymał.

W 1628 przeobrażenie państwa politycznego w państwo
państwa. Hobbesa rządy republikańskie odde-
czyły od wolności, dążąc do anarchy. Później sfa-
milia Stuartów iść na wygnanie, wrony jej
ta zarady. Ale gdy Cromwell przeprowadził rządy
samodzielne, podał mu się i wypierał państwo
w sobie przez Hobbesa.

Lord Clarendon w pamiętnikach swoich:

Hobbesa p. Hobbesa zatrzymanego się w Paryżu.
Hobbes przychodził często do mnie. Opowiadał mi
o domach w Anglii, które, które, które
za tytuł Levathas i że w tytuł anarchy
odwrócił do Korespondencji, był to nie tytuł anarchy
i nie tytuł anarchy. Dostał, że dobre pre-
konanym, że nie postawił, jego Korespondencji, był to
prekonanym; nadszedł mi Korespondencji w niej ka-
wantyż polityki. Na to raportem go się plemu
podobna ranka, wygłada. So Korespondencji na pół
zartobliwej i na pół poważnej odwrócił: historia
(le fait est qu'il
m'a été rapporté de l'Anglais).

Pierre Gassendi, francuski i prowanski, duchowny
1592-1653, prof. w Paryżu an college de France
Pier wzięcia Błogosławieństwa na jego politykę raport,
ale wygnanie jego na starożytność i na swoje
czasy się ogląda. Był najwęższym powi-
p. filosofem a między innymi najfilsosoficzniejszym
(Tennemann)

La cel zjira obat sobie odroczenie nauki Epykura, z do-
datkiem, ze odnawia w niej mysl, co sie z chnoscianstwem
nie zgadza - / Syntagma philosophiae Epicuri, cum refu-
tationibus dogmatum quae contra fidei christianam
ab eo asserta sunt; praefigitur Sorberi dissert. de
vita et moribus I. Ganeadi. Hag. Com. 1655-57. Latinej
wyd. Lugduni 1649 Epicuri philosophia, animaver-
siones in Germanum librum Drogenis Laertii. 3 vol. -

He z nauki Epykura zgadza sie z chnoscianstwem,
tymczasem przedpiew, autorowi chodzilo wzgled o malowanie,
idealizmu w obozie Dekarta: ^{omens} czersto malyra zo: o esprit!
a Dekart wtedy odpowiadalo: o matiere! o caro!

Notkasa byt goraczym polemizowaniem z Kartezjuszem
przed smiercia odebrany jego dzieło de corpore poli-
tico paratowat sie z uwarunkowaniem, mowiac, mata
to księga ale sama w niej palno - meczilla statet.
Poniewaz wyposo cent de vive. -

Obok Gassendi, emdyta myslatorow wyponiecie trucha
w krotki mscach, ktory chod sie urwami jego
bracia, jedynak tymczasem starymnowi przysto-
wali na pomoc demokaliczemu. Przetwarzamy dwoch Fran-
cuzow:

Guidement de Berigard lub Beauregard, ur. w
Montlins 1578, prof. w Wtorech - + w Padwie 1667,
chodit fizyke jonyznowi - ciemni pisani, Wtore
1643-48 - nowe wyd. w Padwie 1667.

Jan Chrysostom Magnier, ur. w Luxeuil, prof.
w Pawii, w 1640 polemizuje Demokryta: Demo-
critus reviviscens, Turini 1646 -

Ganeadi Kirenil ilce swoje z maten kole dobranych,
goraczek polemizacji: piewa jego biografia Sorbiera
wspomina tam pp. Bernier, Chapelles, Cyrano i
wielkiego Moliere. (Moliere podlug inwaderatura Ganeadi)

• młodości wziętności w prelekcje Gassendego i prele-
 kcy Lucretusa. Eliante u Misanthropie nasłuchiwała kłó-
 tki Lucretusa o iluzji Kochanłkowskiej, którą wziętno-
 ści pociągła ukończona oświecenia - Później pociągła się do de
 Karta i o ten oświecenie wziętności u Chapelle, którą
 pociągła wziętności Gassendemu.)

Był to młodości wziętności wziętności wziętności
 wziętności Walter pociągła oświecenia, wziętności
 wziętności u Bödingbrooke i u Anglii pociągła
 Epikura pociągła u formie wziętności i wziętności
 Epikura pociągła 17. w. wziętności Lucret, wziętności
 wziętności pociągła do w. 18. - O wziętności u dołatkach.

Wziętności u sensualizmem wziętności u idealizm,
 wziętności pociągła, jest DeKart.

Wziętności pociągła o pociągła, wziętności, ja
 u wziętności, wziętności wziętności pociągła
 wziętności, wziętności o sobie - Wziętności wziętności o wziętności,
 wziętności o ten, wziętności i wziętności pociągła
 wziętności pociągła wziętności.

Pociągła wziętności u wziętności, wziętności, wziętności
 wziętności wziętności, wziętności, o ile wziętności.
 Wziętności wziętności, wziętności: wziętności wziętności
 wziętności u wziętności.

Wziętności wziętności wziętności, wziętności, wziętności
 wziętności (wziętności) wziętności wziętności na wziętności.

Wziętności wziętności wziętności u wziętności
 wziętności, idea ta wziętności wziętności wziętności
 wziętności, wziętności wziętności wziętności. Wziętności
 wziętności wziętności idea ta wziętności, wziętności wziętności
 wziętności.

Tak wziętności wziętności i wziętności wziętności jest
 i wziętności o wziętności wziętności, wziętności wziętności
 wziętności.

Wziętności wziętności wziętności wziętności wziętności

trający w sobie przeciwstawnie - i stąd, gdyż bóg jest prawdzi-
wym i istniejącym, nie może.

Kant popierał dwie tezy: że i nieograniczone wasa-
nie istnienia świata, powstaje z konieczności myśli,
* Karykatura woli jego i Skutki te pokazały się prawie
w umyśle jego:

Spinoza, ur. w Amsterdamie 1632, + w Hadze 1677

On wychodził z bytu doskonałego i nieskończonego: posta-
wił, że wobec niego wszelkie inne istnienie ma tylko
zawieszenie warunkowe, fenomenalne. Skoro substancja
poistniała był przez się i w sobie, a to co skończone jest
na niej i w bycie, nie posiadając go przez się, przeto
substancja skończona zawieszałaby doraźną przynależność
zjawisku.

Wobec natury nie było granicami, nie tylko
przynależności (attribution) substancji, jednej i nierozdzielnej
ale przynależności te istnieją od siebie jak i substancja, i
albo nie jak nie ma granicy bez podmiotu, niedosko-
nałości bez doskonałości, skończoności bez nieskończono-
ści, i jak natura i natura nie warunkowała bytu
w boga, więc, tak z drugiej strony nie ma substancji
bez granicy, doskonałości bez niedoskonałości, nie
ma boga bez ludzkości i bez natury.

Malebranche ur. w Paryżu 1638 - 1715

Œuvre de la recherche de la vérité Paris 1674.

Conversations chrétiennes 1677. De la nature et

de la grâce 1680. Méditations chrétiennes 1683.

Entretiens sur la métaphysique et la religion 1688.

Entretien d'un philosophe chrétien et d'un phi-

losophe chinois 1708. Réflexions sur la prénotion

philosophique 1715

He wazył myśli ludzką niekiedy sama przynależność
wobec natury i warunków, nazwał jej się idea
doskonałości i nierozdzielnej istoty, czyli boga.

Tak idea boga Tęczy jest a kaide, myśla nasza, adpiela-
jać jej nity i prawdziwego znaczenia. Idea boga jest
miej i rozumowania, myślenia myślowi nasza i para-
zem ostatecznym ich urzadzeniem: idea n.p. świata
rzeczytelnego bytoby prziwa i ona, gdyby nie była
dana, w idei boga. Skąd wygłasko, nawet świat
rzeczytelną w bogu widziemy. —

Al' kiej' leonji ar do naser okazionelles nie
było daleko — wygłasko ją Geulinx, w. w. Amster-
1665-69: Logica fundamentis suis, a quibus
hactenus collapsa fuerat, restituta Lugd. Bat.
1662. Iŭw. 8. 6 saviot. r. ethica, Amsterdam. 65
metaphysica vera Amsterdam. 1691.

Idealizm i sensualizm wzajemnie się obok
siebie, musiałły narodzić storgi' walki. Tu
Gassendi narepiat Dekarta, a Dekart Gassende-
go. Później Locke surowo skrytykował mie-
mane idee przypodpore Dekarta i teorya
Malebranch'a o widzeniu wreszcie mierz w bogu.
A przypisał i ures' Lockeego, Shaftesbury,
wystopit' pnieis nance naurypela.

Wystopit' narenie Leibniz, w. w. Lipsku
1646, bawi w Francji 1670, w Anglii 1763,
w Niemczech i Włoszech od 1687-89, obrany
prezensem akademii berlińskiej 1699 + w Hanno-
verze 1716 — Oeuvres complètes ed. Dutens
6 vol. Genève 1768.

Wypit' je walka swolena ustanie, gdy
obie strony skrytykowały i potary w teorii ob-
serwacyjnej, nalezyni je zmierzisay.

Leibniz nap. pnieis Lockiemu dzieło pod
tytułem byłalem, w którym wielo bieżgach i wz-
drzałach — nouveaux essais sur l'entende-

ment humain 1765 - idzie oślad w ślad za przemianami i miedzie
go plaja.

Nie pominie dźwiatania myślowości, nie odrzuci pewnika:
że w rozumie nie ma jest, co nie myślało od myślowości,
ale dodaje: wyjątkowy rozum.

Również walący Leibniz przeciw Dekartowi, wykazuje
jego słabość, że ~~pojęcie~~ nie ustalony górnym nad poję-
ciem wyjątkowy.

Stwierdzenie nowe, że substancja jest w istocie swojej
wyjątkowa, że wszelka substancja niezmienna jest ob-
darzona energią, nie jest siłą.

O ile polemika Leibniza przeciw ukłonom istniejącego
stała była, o tyle system jego własny również popadł
w jednostronność. System ten sam nie pełniał w całości,
lecz braku reszty jego składowi nie było po prostu
i innych wyprawach. Stwierdzenie zaprzeczające się jego
na świat jest monadologią i potawiona z nią harmonia
praeestablishita.

Wszelka substancja wyjątkowa będąc, posiada w sobie
prerogatywę samodzielnego rozwoju: taka substancja
mały nie porządku narzucać porządku. Każda mo-
nada porządkuje w stosunkach z innymi monadami
i umiarkowana jest porządku tegoż planu, co świat cały.
Monada jest samowolnym światem, jest swym porządkiem.
Otem, które z siebie świat cały odzwierciedla swojej
naturze, odzija. Ale ponieważ każda monada porządkuje
jest, nie działa ona bezpośrednio na inne monady:
każda jest tylko jakiejś przyczyną skutku między ich
odrębnym rozwojem, zważywszy iż z istoty między
nimi jakiejś spójności. Przyczyną ten skutku,
harmonia ta, wytyczająca z monadami harmonijnego
planu, jest harmonia owa z góry ustalona (praeestablishita).

Stwierdzenie, że wszelka monada, n.p. dusza ludzka,
wyjątkowo z siebie dobiera a nie podlega wcale wpły-
wom przyczyn zewnętrznych, które ciato naje składowe,
i że również ciato nie podlega wpływom innych.

78.
Skąd niedry dać a ostatek nie byłoby wzajemności,
byłby tylko mądrzy, mądrzy, jak dwa zegary,
pokazujące te same godziny, a niezależnie od siebie
przebiegające zeg.

Tak Leibniz ułożony powstrzymać walkę
przeciwnych sobie sił, po raz pierwszy w historii
jednostanowym idealizm.

Leibnizowskie Korynckie i w takich formach
nie dali sprawy wojny na przegranej, lecz wzajemnie
danej nankę sensualizmu.

Przytoczył i uciec Leibniz Collins, Anglik,
1676-1729 otwarcie zaprzeczenia wolności duszy;
Locke, ur. w Dublinie 1642 + 1704 przypuszczenie
Locke, jakoby myślenie materji nie zupełnie
było uwolnione do prawdy, ogłasza na pewno
i uciec "dusze" materialności duszy.

Hande wile, Hollandczyki, franc.: pochodzenie,
ur. w Amsterdamie 1670 + 1755, lekarka w Londynie
zmarła, że Korynckie stanowi jedyną różnicę
między cnotą a pójściem - *faute des Mœurs*
w Londynie 1706 i uciec - *Kelwenpuz* z niej
Korynckie wile.

Naprawdę wytykaniem skłoty empirykoś,
mianem na pewno ich nurelignijnych miłośnikom
myślali Newton i uciec 1720

Samuel Clarke 1675-1729.

Shaffenburg malował pociąg ich opinioem
w dziedzinie etyki i polityki.

Artur Collier (*Clavis universalis* 1713)

i Dierckelaj, Irlandczyk, ur. 1684, brat Korynckie
w Clogne 1734 + 1755, idący dobie materji
korynckie, zaprzeczenia istnienia materji

Najbardziej (Dzieta Benseleya = *Alphabetum*
i *le Dialogue entre Sclafus et Philonons* -

†Tumavone na, kēyā frasi:

W Francji nalka między szkoła Dekarta a Gassendego
względem dusz dalej, a Niemcech Wolff, wreszcie opinie Leibniza,
ze powiad o wiele trudności i nawet przecie dowodzi; a Włosech
Farvello ^{prof.} + 1718, jest prolemticizm Augustina
i idealizmu aa Kartezja nalebnańe 'a (Animal humanae
natura ab Augustino detecta - exponente Michaeli Pagelo
Farvello - Venetiis 1698)

Vivo a Napoli 1668-1744, reshchepayko pimeni pene-
radon, jakie pimit Dekart reshchepayko histori, pyshkoj,
pyshchaj pimeni ozolozhiti pyshchaj - pimeni
di shchena nuova d'intorno alla commune natura
delle nazioni, a Napoli 1705 - obitatne reshchepayko 3^{ne}
za zhene antona p. n. 1744

2 Tężej walski dwóch sekół' folie pociągaj, musiał
 się wyprzeć sceptyżam. Jest on dumaniego odpieg:
 ulany, pier dołozon, który przypominając wzamoni
 "Tabu" jego i lina jego brach, choz go niechaj
 do dalekich poszukiwań i powróci do wazy.

Przedko też na łacińskich swętychskach poznano i pisał
nim Turretini z Genewy wymierzył dietę swoją:
Pyrochloisus portifloris, Leyden 1692.

Do regionu ~~mieszkańcy~~ nabyli wziętych ków należał:

Kueta, w. w. Caen 1620 + 1721, biskups i Arranches;
nazwano synów Kłobuckich, wielki męstwo.

Lapalony precinnitě Dekartou i puznuciel jasnucioŭ
napp. censura philosophiae cartesianae 1659,
přem na krotčej vzpomenut listem Arnauld.

Do mieni jego wyrost: traité philosophique
de la faiblesse de l'esprit humain, Amsterdam
1721. Niemniej wziętych nap. także Demonstration
evangelique, w której mój jest dogmatyka.

Hieronym Hirnhaim, ^{monachus}monstrans - dr.
teologii's Gradue + 1679. Zostavit orna, della-
maza pod barbars pubearyga nazvaniem?

De typo generis humani, s. de scientiarum
humanarum inani ac ventoso tumore, difficul-
tate, labilitate, falsitate, partantia, presump-
tione, incommodi et perniciis, tractatus brevis
in quo etiam vera sapientia a falsa discerni-
tur, simplicitas mundi contempta extollitur,
Diotis in solatium, doctis in cautelam conscrip-
tus. Pradae 1676.

Angliki Joseph Glanvill, recepty/ki peten domowu
i/ Petera rabobowu. Ordonel dowarzystwa król:
Londyński brnił ~~stwierdzenie~~ ^{głównie} jego przerw
zawartem berbozowu, wissowacnie bedzi. hope
laseu króla pisat nele na dachami i appa-
ryzami, chraci dowiedzi i/ moitowu i me-
erystowu: Sadowas mas triumphalus i/ d. d.
po angolska, 1666. Najstanciejzszu jego
dowiedzi jest swepis orientifia or confest
ignorance i/ d. d. (po angolsku 1665 - w ktoru
wystepuje przerw dogmatyzmowi Dealistow
W rad. 26. ktora mniemania dogmatyzma
co do dei przynajmniej. Nie mozemy nie pozna-
jeli nam przynajmniej jego niemaan. Przynajmniej
za czeradtem wesz, bez ktorego wybacze
nowe w kancje natury (str. 154). "My
rei prawy tylko skutki i/ to na ponowu
rmystow naszych." "Lmny nasre nie siggja
po na pyanika, a chraci pyanika ktawzi
a prawni przynajmniej wicowprawni
i/ naturystowem, budujemy hipotezy.
"Sam Dekart poproszenie godny, wielki se-
kretarz natury", dowiad. doskonalej od innych
filozofow system natury wytknamy, prawni
stunawnie jego tylko hipotezy jest.
Gdybyśmy prawni przynajmniej, prawni tylko wytknamy

pretensya nie dogmatyczna do znajomości przynajmniej
jest pretensya racjonalistyczna.

Wataś polemika dotyczy powrothu, ale zdaje
się, że wywarła wielki wpływ na myślenie oświeczonego.

Pascal 1623-1662 podnosi się nad poziom wyżej-
szych sceptyków, którzy do nich należą - Des Cartes.
Celem tej książki apologia chrześcijaństwa - Leon
sceptyczny, jego nie ma w sobie żadnego napędu:
niechęć Montaigne'a i Charvona. Wielkość jego
na ten polega, że jego porzucenie z głębi duszy
nie odrywa: nie ma próżna nemiętkie wywołanie
nie zostało, lecz przesłanie go jak rytmiczne str-
szenie. W jego "Myślach" jest na innem go-
mie, myśl śmiertelności. Temuż dnia pisał o bliskim
śmierci, nie był do niej przygotowany i ukłó-
cił śmierci. Niechże umierać naka gwarantuje
za umieralnością duszy. Dla niej jest nie naka
o boga. Dotyczy matematyki i geometrii, przyskryje
regły do dzieł filozofów, a matematyki w nich
mają pewnych przekonujących dowodów odtę-
żę papieża mroze. Samemu sobie przedstawia
rozum jego popadł w porażenie, ale po-
wzięcie to zwycięstwo, a on się boi zwycię-
stwa przerwać się w dogmatyczny najniebezpieczniejszy.
Ale sceptyczny pogodny dach nawetował
dogmatyczny jego natężającym sceptykiem.
Wiele się przyczyniło do oryginalności jego
stylu, gdzie charakter patetyczny i melancholijny
pojawia się w owym wymaganiom geometrii.
Szkoła sceptyczna Gassendego ma charakter
wielce odmienny: wam w niej wraze, jakby wraze
stary, którego potrzebę się nie Tatwa. Zasadę
wskazywać empiry, którego forma i narzędziem
umiaru, forma bierze wyzoda, gdzie dowodzi
sceptyczny umiarkować w arate starej mądrości.

Lamotte le Vayer idrie sa Charroaca a
varem sa Jansenem : jest sceplykion macya,
choi' tokolowek musiat byc' dykretazn, byda
naszyrelela dyci' Krolowicki; w. w. Targia
1586 + 1672 ; najnakomilsze dieto : orsz.
dialogues faits a l'imitation des anciens
par Locratius Tuberon. Mons 1678.

Dieta pzo wypty staraniem pzo orsz 1671,
15 vol. in 12.

L'abbé Foucher 1644-1696, miat pzo-
mek adonziela norij' akademji. Critique
de la recherche de la verité 1675. Réponse
pour la critique 1676. Dissertation sur
la recherche de la verité, contenant l'indie
et les principes de la philosophie des
académiciens 1693.

1676 Orsz jest ideatem dysh awonzh sceplykion
stworzony byt do sceptyzmu dla norij'
Faterij' nary i pyroni' norij'. Tyra pzo
staraniem pzo charakterem. — w. w. Carlat,
br. konte' de Foix 1648, + w. Hollandji
1706. Kr. protestantem pzechodzi na
Katolizym, w kriticie potem wraza do pro-
testantyzmu i po branzu porzeczach wy-
nosz sz do Hollandji. Monz, ze w kriticie
mylat znorn o powrocie do Katolizymu
i do Francyi, gdyz, jako Targito sz p. Anglii
w Rotterdamie ^{byl} wielkim mylatem, na pze-
nie pzoazga Erasma, jest dom gdaie pzt
i gdaie amart i wietos ~~protestantow~~ protestantow.
Los pzo byt macyzly : wdem p. polotkionij
Francyi, wyrazi sz p. wyazym pze pze-
stardowanem nely dostaw' sz pod Kato-
licy

spuodła w dordrecht, i przesłana, i przez wielkie ostate-
ności, konary swatpionem. Nie jest on porównywalen
systematyngon, jak Lelius lub Lame, wygłaszająco
stanie nasady swoje i wyrażają z nich imię ostate-
tenczności. Lepiej jego, nie można, jest
nowem przesłaniem, wyobrażen umyśle i okazy i jego,
Wielkiego, aż bez celu po ogromnej erudycji.
Zastania aż proste, jakim przesłaniem narodził
albo podjętym zdaniem jakie okazywane, które wygłasza
podjętym przesłaniem. Zmienił w liście wiele starzych
przesłanów ostatecznych i wielkie przesłanie w sinat
zmienił, tak a.p. nie idąc o boga fetyngon lub jego
niegodna gorąca jest, nie obydwu lub ażeim. Zdanie
to znajduje się w Pensées sur la comète 4 vol. 1689
Zanim twierdzi, że można być mien porównywan
ostatecznym i atensarem; że nawet bez religii może
mieć pomysł społecny i że społeczeństwo jakie
nie koniecznie na religii opierać się musi.

Map. Historiographie nationale et critique, 2. wyd.
revue corrigée et augmentée, avec la vie
de l'auteur par M. Des Maiseaux -
4 vol. 8. fol. in fol. (Amsterdam, ^{Leide} La Haye, Utrecht)

„verzorgden stads Hottan (de schatten
van Holland ende West-voerland) a puz-
kavla IV ces. niem. Wyd. do porównywan i
Son Altesse Royale Mgr. le Duc d'Orleans
Regent de France - par Michel Böhm.
10 wyd. wygłosz 1696 -

Intra artykuł: Manichéens, Pauliciens.

Fetahie nie wygłosz systemu katolicyzmu, sta-
le go rany popierających Woltera narodził
go można, nie Lamego

54.
Mistfogyma lehré né bratis v tých časoch: jest
v jeh myšle albo fyziky (smakaj - bože uprost
v nature / albo metafyziky (smakaj - bože a dery
Neposlednj, jakak taky ús z velozis jaky odren-
1474. jeh formy a duha nachovajsi, chad allego-
ryzmy i symbolizmy až stava.

Nemij vjé narue pravdiva opazmy jeh:
cyn starogy Van-Helmonta,

Mercurius Van-Helmont 1618-1699, polst.
vrat cato igre v Nizozem. i Angliji, ro-
stavit vne duha: opuscula philosophica
Amsterdam 1690. Seder Olam s. ordo
saeculorum h. e. historia enarratio
doctrinae philosophicae per unum in quo
sunt omnia 1693

San Amos ur. v Comna 1592 v Moravji
skad Comenius zis porie + v Holandsji
1671 i chrat fyziky preformovat na poro-
ca mistfogyma: vspozitis physices ad
lumen divinum reformatae 1633.

Philosophiae prodromus Lugd. Batavi
1674. - Synonymy dvi substantij
materij: duha, a povsedastien
jest duhatto. -

W Angliji

Cudworth né naterij do mistykov lan do
platonizmy. Jest to mysl dity: gylski
vynajazy až pod vyznren avonosti: priba-
vnyj metody. + 1688

The true intellectual system of the universe
London 1678, preklad Tavisli Mosheim
vprezst v Tena 1735. To smeni antora
vchazato až Treatise concerning eternal
až innatable morality London 1731.

27
Kolego jego w Cambridge

Henry Moore jest sławnym mistykiem (1614-1687).

Z podręcznika był polemizantem Dekarta i korespondował z nim listownie, poruszył naturalizm brytem nęczy do mistycznego przesądu. Wiele po sobie dzieł pozostało, których wspominać: *immortality of the Soul*, by Henry Moore, fellow of Christ's college in Cambridge Lond. 1659.

Enchiridion ethicum. Lond. 1660. Na użytek jego: *Defensio capitalae triplicis etc.*

H. Mori Cantabrigiensis opp. omnia, tam quae latine scripta sunt, rari vero latinitate donata 2 vol. Lond. 1679. H. Mori Cant. opp. theologia, anglie quidem scripta nunc vero per auctorem latine revisa Lond. 1700. 1 vol.

Jan Pondage, Karmelita: mistyk, mistyczny w Anglii mianem *Wschmieda* a formie myst. mistycznej *Wschmieda* (1625-1698) *Metaphysica vera et divina* 3 vol. 1725 Frankfurt et Leipzig. *Sophia s. detectio coelestis sapientiae de mundo interno et externo*. Amstelod. 1699. *Theologia mystica*. Id. 1698.

W. Franzi

Fénélon - exploration des maximes des saints 1697. *recherches de mystique* *général* *ad mysticisme* *proleptique* *contemplative*, *ad usum* *militum* - *premier* *se* *pre* *grande* *christianisme* - *Deuxième* *se* *pre* *instruction* *sur* *les* *états* *d'* *oraison* 1697.

Największy mistyk franc. i pater caron

Piotr Porret, ks. protestancki, ur. w Siedz 1646

+ w Hollandyi 1719. Z podręcznika jak Moore pro-
cess. *Karmelitarium*, *seu* *pro* *ad* *mysticisme* *doctrina*. Wp: *de* *Antoine* *Bourignon*

19 vol. 1679-86 i sam także *seu* *de* *la* *divine* *providence*

Największe: *économie de la divine providence*

1687 - 7 vol. Ktorego preklad Tajinski napisat u
Amsterd. 1705. -

Cogitationes rationales de deo, anima et malo
1677 - Drugie pomysl. wyd. Amstelod. 1685 -

3° wyd. p. r. 1715. W dziele tym oboj wolnego
Kartezjuszima jsi barto wydatny mistyzyzm:
gratuuuua polenika pnieu Spinozie.

La theologie du coeur 2 vol. 1690.

la theologie de l'amour 1691

De eruditione solida, superficiali et falsa
1692 - 2° wyd. u 2 vol. 1707.

Fides et ratio collatae ac suo utraque loco
reddita adversus principia Lockii. Amstelod. 1707.

Dei et cognita omnium prima r. de naturae

Deorum 1715. Wyd. niektore prima pani

Juyon: Ipieta Fenelone

To smieni: Petri Poirleti Loethuma 1721

u wniarkach o pyra pyro i praxach.

(Mistyzyzm z polskiej strony naczadziwym jest
stworzisz morum, z Angiej strony reprezentem
woli, stad koniecznie odwraciuu wyplatkiego
od boza: i prawdy pner uare i obfawenie, uoty
pner Tarke. Dokonalou pralhyuna ^{pologa na}
tem, nieby byt wyatem narzedziem bozkiej
dzialalnou: pati deum deoque actus.

Takie mnej wziej bren listu: epistola de
principiis et characteribus quibus principi
ultimorum saculorum auctores mistyzi et
spiritalis fnesse instructi. Luydyz dz u

Bibliotheca mysticorum Amstelod. 1708.

Mistyzyzm Poirleta wziej do moralnou: i do
inpa praktycznego dz stozuje, podars gty ^{Amos}
Amos i Van-Helmont radej naturalistami
mystyzyzmi sa.

Trzy księgi dawnej tajemnicy karmickiej mistyczna :
moralis-umirny, naturalistyczny i allegoryczny
opiewany w imię sławnego Swedenborg. Drukoję
wiedzenia : Emmanuelis Swedenborgii opp. philoso-
phica et mineralia 3 tom. Berolae et Lipsiae 1794.

Prodromus philosophiae rationis nantis de infinito
et causa finali creationis, deque mechanismo
operationis animal et corporis Berolae et Lipsiae
1794. Doctrina novae Hierosolymae Amstelod. 1763.

De caelo ejusque mirabilibus, et de inferis co-
ejus auditis et visis Lond. 1758. Deliriae sapientiae
de amore conjugali ; post quas sequuntur utro-
que insanae de amore abortitio. Amstelod. 1768.

Vera Christiana religio continens universam
theologiam novae ecclesiae. Amstelod. 1761.

Swedenborg ranyka mistyczna 1794 r.
pół Bagle. wopchym, jak Leiniz i Locke
enjoyment i idealizm.

